

ПЕРІОД ЗАГАЛЬНОЇ КРИЗИ КАПІТАЛІЗМУ -- ЦЕ ДОБА СОЦІАЛІСТИЧНОЇ РЕВОЛЮЦІЇ

Криза поглиблює революцію в колоніях і наближує пролетарську революцію в капіталістичних країнах — каже т. Варга.

Недавно відомий комуністичний вчений-економіст тов. Варга виступив в Комакадемії в Москві з доповіддю про проблеми кризи в капіталістичних країнах.

Навіть буржуазні економісти мусять визнати, — говорить тов. Варга, — що теперішня економічна криза відзначається від усіх попередніх глибокістю, універсальним характером і довгою тривалістю. Мільйони людей на Заході й в Америці не мають хліба, не зважаючи на те, що хліба застало дуже багато. Мільйони людей ходять в ганчірках, не зважаючи на те, що текстильних виробів текстильних фабрик виробили дуже багато.

Найглибший вплив на розвиток капіталістичного світу і на хід загальної кризи капіталізму має факт розколу світу на дві одна одній ворожо протилежні суспільні системи. Основні закони руху капіталізму звичайно залишаються, але властиві капіталізму суперечності загострюються через наявність Радянського Союзу і загрожують величезною небезпечкою існуванню капіталістичного світу. **Період загальної кризи капіталізму — це період соціалістичної революції.**

Другий надзвичайно важливий чинник загальної кризи, це колоніальна революція, розвиток якої також прискорюється через існування Радянського Союзу. Ця колоніальна революція загрожують основним імперіалістичним пануванням.

Теперішня криза, відмінно від попередніх, є **абсолютно універсальною**. Вона охоплює всі галузі виробництва і всі країни буржуазного світу. Коли вимірювати кризу ступенем падіння промислового виробництва, то теперішня криза **глибша**, ніж будь-яка з попередніх. **Щодо тривалості** теперішня криза перевищує всі попередні. Вряд країн (наприклад, в Англії) криза наступила не після пісення, а після періоду хронічної депресії.

Подібні значущі економічної кризи полягає в тому, що вона завдає остаточного удару стабілізації капіталізму. Ніколи панування буржуазії так не було захитане, ніколи лють широким мас не була така глибока, як це є тепер. Буржуазія якнайширшими розмаїрами перекадає тягар кризи

УНДІВСЬКІ ВИБОРЦІ ПЯТНЮТЬ СВОЇХ ПРОВІДНИКІВ

(Подаємо за львівською газетою "Сила".)

Перемиський "Укр. Голос" з 22 березня ц. р. містить два документи, які якраз доводять, яка ворожа й чужа не лиш для класово свідомих селян, але навіть для несвідомих західно-українських мас петлянівська політика ундо-радикального табору.

Перший документ, це широкій запит 12 мужів довіря партії УНДО з місцевості Торське з дати 22 лютого 1931 до пров. УНДО, дому здійснює петлянівську політику, хоч це є проти волі виборців і проти змагань західно-українських земель. Другий документ, це заява виходу з членів УНДО тієї самої групи мужів довіря (з дати 10 березня 1931 р.) після того, як ці мужи довіря не діждали ніякої відповіді від пров. УНДО, а натомість

на пролетаріат (безробітні, зменшення заробітної платні й т. ін.). Це викликає глибоке збурення пролетаріату, великі страйки, демонстрації безробітних, відхід від соціал-фашистів, швидке зростання впливу компартії, вуличні бої з поліцією та фашистами і т. ін. Аграрна криза ставить під загрозу гегемонію буржуазії над трудящим селянством. Довіря останнього до капіталізму сильно захиталося.

Зростання революційного руху серед пролетаріату, людські селян та середніх міських прошарувань, жорстока боротьба всередині буржуазії борються внутрі окремих прошарувань буржуазії, — все це шораз більше й більше утруднює можливість буржуазії "правити по-старому". Замість дотримання парламентської демократії, буржуазія шораз частіше мусять переходити до отвертого фашистського терору.

Криза приводить до загострення імперіалістичних суперечностей.

Однак, які б гострі не були суперечності між імперіалістичними державами, все ж у них єдиний фронт боротьби проти Радянського Союзу, революції в колоніях і проти пролетарської революції у власних країнах, оскільки криза надзвичайно посилює небезпечку тої і другої революції. Криза веде до крайнього загострення суперечностей між двома системами і робить надзвичайно реальною небезпечку буржуазної інтервенції в СРСР.

Які перспективи кризи? Дальший розвиток кризи, — відповідає на це питання тов. Варга, — залежить, передусім, від розгортання класової боротьби. Що рішучішою і завзятішою буде боротьба пролетаріату проти буржуазії, яка намагається перекасти тягар на плечі трудящих мас, то довше триватиме криза. В усьому разі можна з певністю сказати, що 1931 р. буде для капіталістичного світу роком кризи. Думки буржуазної преси також зводяться до того, що криза триватиме ще довго. Так, наприклад, "Анналіст" пише: "Основні передумови, потрібні для проквітання, навряд чи дають підстави сподіватися його до 1932 року".

Боротьба двох систем закінчиться нашою перемогою ще задовго перед тим, як капіталізм дійде до останнього ступня загинання.

УНДІВСЬКІ ВИБОРЦІ ПЯТНЮТЬ СВОЇХ ПРОВІДНИКІВ

(Подаємо за львівською газетою "Сила".)

Ще більше впевнилися щодо хунвівської політики ундо-радикалів. Обидва документи мають чимало місць, які незвичайно гостро громлять ундо-радикальну політику.

"Ми сподівалися, — пишуть автори обох заяв, — що наші урядові нам заступники вийдуть з криміналу мудрішими. Видно, що не есперували вони ще там кульмінаційної точки своїх власних переживань, а мабуть і шкода, що і вони не цілували норвотного коня під хвіст, бо тоді з певністю не читали б ми ні "засадничих речей" в "Ділі", ні про політичні маневри, звані за "Капталістичним Союзом", ні про гарне пачифікаційне "експозе" в софії, заперене на кінець пачасуством: підхлібним постулатом кредиту на експорт 250 вагонів рець".

Автори заяв, годувани понівсько-петлянівськими байками про більшовицькі страхиття, не

знають про це, що Радянська Україна є повним здійсненням соціалістичних і національних змагань українського працюючого народу. Навпаки, їм здається, що всі історії про "московську окупацію", "насилу" колективізацію й т. д. є правдою.

Що ж є причиною, що вони так гостро і з таким гнівом осуджують справу доходу на Радянську Україну? (Тут польська цензура Скопфіскувала.)

СИМПТОМАТИЧНІ ЗІЗНАННЯ ЧЕСЬКОЇ ГАЗЕТИ

Газета "Народній Освобоєнь" (близька до Бенеша) вважає, що "промова тов. Молотова цікава з двох поглядів".

"Поперше, — пише газета, — в цій промові нема найменшої згадки про визнання СРСР де-юре такими державами, які досі ще цього не зробили. Усвідомляючи збільшення своєї ролі, як великої держави, СРСР більше вже не добивається й навіть не говорить про визнання де-юре, а сподівається, що настане час, коли всі держави самі прийдуть до радянського уряду з пропозиціями про визнання".

"Час, коли можна було за визнання СРСР де-юре, — означає газета, — дістати від СРСР добрі концесії, або інші поступки, вже минув. Цей зручний момент "романтично настроєні" політики Чехо-Словаччини (натяк на Крамража й аграріїв — Ред.) остаточно пропустили".

Газета погоджується з думкою тов. Молотова, що теперішня криза в капіталістичних країнах має цілком інші причини, ніж "випадання СРСР із світового господарства", чи "вплив радянського експорту, який посідає в світовій торгівлі дуже не велике місце".

Говоривши про перспективи господарчого зміщення СРСР, газета пише: "Для розвитку капіталістичного світу дуже важливо, що СРСР стане незабаром не лише замбечем-покупцем, а й поставником-конкурентом, як у галузі сільсько-господарських продуктів, так і промислових виробів. Із цього погляду цілком байдуже, чи питанняку здійснить на 100 відсотків, чи на 80 відсотків, за п'ять чи за десять років. Головне полягає в тому, що СРСР стає великою державою, яка добиватиметься того становища в світовому господарстві, яке їй щодо її розмірів і числа людності належить".

РІЖНІ ВІСТІ

СОЦІАЛ-ФАШИСТСЬКИЙ ПРОРОК.

Соціал-зрадник німецького пролетаріату Карл Каутський, забрав в останніх днях слово в справі п'ятирічки. Він каже: "Цей божевільний експеримент мусять закінчитися страшним заломанням. Найбільший геній не може його оминати. Це виходить з неральності завдання в даних умовах і за даними засобами".

Перед початком п'ятирічки світова буржуазія, коли перехитрувала план п'ятирічки, також назвала його божевільним, та вже тепер, як це наші читачі могли самі не раз чути і читати, буржуазія вірить, що п'ятирічка буде виконана і, боїться того. Не допоможуть і пророцтва Каутського. Трудящі СРСР докажуть що Карл Каутський божевільний, що його пророцтва про упадок рад. влади не здійснюються.

ЧИСЛЕННІ АРЕШТИ В БОЛГАРІ.

Фашистська влада в Болгарії даліше переслідує революційний робітничий рух. В останньому часі переведено численні арешти. Арештовано більш 150 робітників підозрих в комуністичній діяльності. При цьому мала поліція натрапити на зв'язки болгарських комуністів з югославськими.

БУРЖУАЗІЯ ГАЛАСУЄ ПРО НАЦІОНАЛ-БІЛЬШОВІЗМ.

"Фосіше Цайтунг" передрукувала весь текст Шерінгерової заяви, присвятила йому передовий під заголовком "Націонал-більшовізм". Газета пише: "Цей лейтенант Шерінгер відрізнявся від нас під час Ляйпцизького процесу своєю інтелігентністю, із особливою енергією провадив через своїх товаришів пропаганду за націонал-соціалізм. Тепер у своїй заяві, написаний в тюремному ув'язненні, Шерінгер зрікається Гітлера, бо той зрадив бойову програму своєї партії. Шерінгер переходить до компартії".

Таку реакцію і такий гнів викликає петлянівська політика серед тих, які переживаючи в ундо-попівському антирадянському дурмані, не мали нагоди, а може не хотіли глянути отвертими очима на радянську дійсність.

Наскільки більший гнів і безмежне обурення викликає петлянівщина ундо-радикалів серед свідомих селян і робітників, які знають правдиву вартість Радянської України!!!

ФРАНЦУЗЬКІ СОЦІАЛ-ФАШИСТИ ПІДБУРЮВАЧІ ВІПНИ ПРОТИ СРСР.

Говоривши про спроби французьких соціал-фашистів дискредитувати процес меншовиків у Москві тов. Кашан в "Юманіте" наводить витяг з промови, що її вголосив у палаті-одні з лідерів французьких соціалістів Спінас.

Спінас заявив: "Невже ми залишимо російську робітничу класу під диктатурою, не виступивши проти тих, хто готовий на все, аби утримати владу в своїх руках? Ні, ми маємо іншу думку й, не зважаючи на лицерний заперечення проти чужоземного втручання до внутрішніх справ країни, ми гадаємо, що Франція-республіканська й соціалістична-має право провадити як щодо російського народу, так і щодо дрібних націй політику, яка відповідає її переконанням. Для російського пролетаріату відновлення демократії з питання життя або смерті. Примусити радянський уряд відновити демократію нам самим не сила. Треба щоб держава, що їх об'єднує Ліга Націй, нас підтримала".

КАТІВСЬКА РОЗПРАВА З 24 РОБІТНИКАМИ.

21 березня в Лієрі (Німеччина) відбувся суд над 24 молодими робітниками. Коли до салі прийшли робітники, голова суду наказав звільнити салю й провадив процес при зачинених дверях.

Перший винувачений Андрій Вотський заявив, що він є переконаний комуніст і що всі зізнання, які він робив під час слідства, примусили його дати нелюдським катуванням. Судові він відмовився давати будь-які зізнання.

Винувачена Сюзана Флейшер так само заявила, що вона комуністка. Коли Флейшер почала говорити про те, як охоронка примушувала її давати зізнання, голова суду позбавив її слова.

Всі інші винувачені заявили, що їх під час слідства в охоронці по-звірячому мордували.

ХТО "ТЯЖКО ШКОДИТЬ ДОБРОМУ УКРАЇНСЬКОМУ ІМЕНЕВІ В КАНАДІ" -- КОМУНІСТИ ЧИ ЖОВТОВЛАКИТНИКИ?

Спростовуючи й відкидаючи в мизантропію тієї "УРВ" провокаційні наклепи "Кан. Фармера" про те, як невідомі б то комуніст замордував жінку й дві її дочки та прострляв хлопця в Арбор Вайте, Онт., 22 березня 1931 р., ми на закінчення склали, що поговоримо ще про те, хто "тяжко шкодить доброму українському іменеві в Канаді" (слова "Кан. Фармера").

Дуже неприємна справа — криміналістика. Ніколи ми не бачили в ній на сторінках нашої преси. Ніколи ми не витягали тієї отой криміналістики, не воявали нескі про наших політичних противників, хоч було дуже багато випадків, коли то криміналістика, просто бандітство не допускалися одніми, що належали до ворожних нам жовтовлакітничих організацій, до їхніх "протівних" товариств та інститутів. **Не робили ми з цього ніякого політичного капіталу для себе.** Робітничий революційний рух такими аргументами не воює, хоч він добре знає, що криміналістика — це вибір сучасної капіталістичної системи, тої системи, в якій працівники величезного масштбу працюють сотки тисяч і мільйони трудящих, панують, а дрібних, годинних тих, які украли, але погано скопили, виволокують, судять, пакують в тюрми, б'ють нагайками і т. д. Ми не подавали новинки про те, що 10 березня засуджено в Монтреалі римо-католицького монаха Доулетта за знаєдування й замордування 7-літньої дівчинки, труп якої знайдений в мішку в півниці під колозою, що її провадять католицькі монахи. Ми не бачили, щоб "Кан. Фармер" подав цю новинку, хоч в судуючому листі після цього процесу він добув один в пресі і вмістив новинку про те, що Хтось проколов ножем а потім ще задушив в Монтреалі 28-літній Сієн Мандор. Зате про засуд і про винувачу "брата Доулетта" подав "Укр. Голос" і люди все одно довідалися Завдяки тому, що існують різні християнські секти, які мають свої друковані органи і через них (та й не тільки через них) провадять між собою боротьбу, ми з "Укр. Голосу" ми з "Кан. Ранка" довідалися про два католицькі і напівки. Ми маємо причину догадуватися, що "Кан. Фармер" тому й не сказав нічого про злочин монаха в Монтреалі, що це стає в римо-католицькій школі.

Але коли вже мова про комуністів, то вся ця побожна преса одним фронтом лає їх, бреше на них, виводить різні провокації, або бере такі події, які сталися в Арбор Вайте, Онт., приписує їх комуністам, пише з приводу цього тієїкі погромницькі пашквілі і т. д. Капіт якраз в тому, що жовтовлакітничі преса не має "аргументів" з поля криміналістики проти комуністів. Хоч ми зовсім не хочемо твердити, що ми й комуністами не може стати який трагедія. Може статися й за це іноді чимало людина не посміла б обвинувачувати комуністичну науку, ні комуністів. Ні нещастя для наших ворогів — вони все ж таки нік не можуть заклинати комуністам того, що діється так часто у їхніх власних таборах.

Отже, хоч як це гідко нам братися за оту криміналістику, то проте мусять показати жовтовлакітничі негідники хто "тяжко шкодить доброму українському іменеві в Канаді".

"Кан. Фармер" з 27 березня 1931 р., подаючи за "Фрі Прес" опис страшного злочину в Арбор Вайте, в найвідпідний спосіб наклепує на комуністів, відкидаючи таких висловів, як "жертви" комуністичної скажености, лежать залітні властивою кровю у своїй хатині", що цей злочин "дійшов до того звірського ступеня своєї скажености" будучи "затуманений хвилево тею гадючою (комуністичною) пропагандою", що через неї ці "хвлятає він у руки, різє своїх безборонних сплячюк у їх власній хаті, не милуючи малої дитини" і т. д. А заклинає цей брудний проважачий пашквіль "Кан. Фармер" такими словами:

"Хто більше винен у такому випадку — злочинцеві чи його учитель? На жаль, такий учитель остяється звичайно незловиний для державного суду, але його не повинен минути строгий і неможливий суд громадства, за яким повинна піти й відповідна акція, щоб його зробити якнайменше шкідливим".

З кожного цього слова смердять заклинком до програму, до тамосу над комуністами. Так і бачиш, що коли б жовтовлакітничі синія мала рог, мала спроможну, то живцем на кушники рвала б комуністів тільки за те, що якійсь там дегенерат, який в житті спому до ніяких робітничих організацій не належав, нічого не читав, який ніколи на зізнання себе комуністом не називав — зарізав жінку й двоє дітей чоловіка. Навпаки, якраз Никола Стойка, якого роду вимордував цей бандіт, є членом Робітничого Запомогового Товариства вже від довгого часу. Коли трактувати справу так, як її трактує жовтовлакітничі з "Кан. Фармера", які кожного члена якоїсь робітничої організації називають ко-

муністом, то мрієна сказати, що жовтовлакітничий бандіт Усцький вирішав роду комуніста. Але ми знаємо, що Н. Стойка також не є членом комуністичної партії, як також не знаємо, чи Усцький належав, коли до якихсь жовтовлакітничих організацій і такого аргументу не впадаємо.

Отже, хто "тяжко шкодить доброму українському іменеві в Канаді" — комуністи, чи ті, що зуть себе патріотами? *

Коли б так ми хотіли рекордувати й використовувати усі ці скандали, бандітства, грабінництва, то про них можна було-б написати цілу книжку й піднести її замість букету тим, які живуть такими лаявствами та приписують комуністам те, з чим кожному нічого спільного не мають. Але... Зрештою нехай говорять самі факти.

В п'ятницю рано, 1 серпня 1924 року у Вінніпегу поліція спіймала двох молодих жовтовлакітничих бандітів, не й "інтелігентів", Михайла Колуна і Лібо Романюка які, призначив "текст драйвера" до дерева за містом, заткнувши йому рота, й поїхали його автомобілем на дови. При спійманні їх М. Колуну пустив собі кулю в лоб, а М. Романюка поставлено перед суд. Виявилось, що ці "інтелігентні бандіти" (таку назву дав Колуну) "Укр. Голос" промисляли бандітизмом, грабували склепи, з квітня 1924 р. отримали голоний офіс "P. & B. Cash Store" на \$4,000 т. п.

Колун був вихованцем бурсі ім. митрополита Шентницького в Сейнт-Боніфе, Ман., скінчив фармацевтику і працював в аптеці. Описуючи цього "інтелігентного бандіта", "Укр. Голос" пише, що коли Колуну жінкилися, то — "шлюб дав молодий парі річний брат молодого, котрий в католицьким священником; хор "Канада" під провідом о. Туруні співав молодий парі "Многая Літа", і сам епископ Буда був присутній".

Про Романюка "Укр. Голос" пише, що він "має за собою довшу кримінальну історію не тільки в Канаді, але й в Злучених Державах". Проте це зовсім не шкодило Романюкові бути "інтелігентом" і обертатися в колах жовтовлакітничих товариств. "Канадський Ранок" пише, що сам епископ Буда дав шлюб Колуну. А шість тижнів пізніше його спіймано як грабінника.

"Кан. Українець" нік не хотів приписати до цього "інтелігентного бандіта" тільки написав, що він є "інтелігентний (подібний)... до студента фармації Михайла Колуна".

Чому ані одна з вище названих газет не закликала тоді до порозу проти католицької церкви, чому ані одна з них включаючи й Кан. Фармера, не написала, що треба судити не злочинця, але учителя, тобто ті кола, в яких виховувався й до яких належав Колуну? Чому ніхто з цих жовтовлакітничих ані пінух, що такі вчителі жовтовлакітничих "інтелігентних бандітів" "тяжко шкодить доброму українському іменеві в Канаді"?

ЩЕ ОДИН БАНДІТ.

В поздовній лінії 1925 року англійські газети, головню гемітонська "Гемітон Гералд" з 15 липня 1925 року й торонтоська "Мега енд Емпайер", з 16 липня 1925 р. до подорожі описували, як Матвій Колодій, секретар церковного товариства в Гемітоні і касир диточої школи в селеру під католицькою церквою в Гемітоні, заліз до хати менеджера банку в Сейнт Девіс, Онт., й хотів отрапити. Він стрілив до менеджера, але не поцілав, і коли між ними та менеджером почалася боротьба, то жінка менеджера застріляла Колодів.

Дри розвіді гемітонська поліція виявила, що цей секретар і касир та взагалі церковний діяч був знайомий поліції бутлагером, був арештований і латив кару.

І нічого. Ніхто тоді не писав, не чули ми, щоб "Кан. Фармер" писав, що це "тяжко шкодить доброму укра-

їнському іменеві в Канаді", ніхто не писав про "китрацький скаженість", як він "Кан. Фармер", дурно-нудно пише про "комуністичну скаженість".

А за що то було в 1929 році а березні арештовано, а потім покарано на 300 доларів католицького попа у Форт Вільям? Чули ви таке, панове редактори з "Кан. Фармера", чи вам тоді позаклададо? А що то вписувало торонтоська англійська преса про те, як католицькому попові дівчина принесла дитину до церкви? А що то за комедія була з іншим католицьким попом, що його затримала жінка до суду, який сам собі з нею мав дати шлюб — про що та кож багато писала англійська преса.

Ми не переслідатиме тут цілого отого вертепу, бо й так вже задовго розповідав про спору, аки ніколи не була ніякою темою. Але ще про одну справу згадаємо, про, так би сказати пайовину, але вже не пайовину.

12 грудня 1930 року бандіти організували фільм Монтреальського банку у Вінніпегу на розі Логан і Трінтії вулиць. Ніхто не зухвало іх виволокло і не злякав їх, але й інших з цієї зграї, які озброєні революційними синіми людьми на вулицях, але нападати на офіси чи склепи та грабувати їх.

І цих бандітів стає перед судом при кінці грудня у Вінніпегу. Всі вони мовді хлопці. Всі вони разом дістали 78 літ тюрем і в додаток до цього засуджено їх на 115 батонів (гладя новинку в "Укр. Голосі" з 31 грудня 1930 року — ми вписне покажемося на "Укр. Голосі", а не на "Фрі Прес" чи "Трібун". — В—пеш). "Укр. Голос" подав до него "рахунок" таку змійку:

"Засуджені всі, за винятком мабуть двоє, є словнянського походження, записані в Вінніпегу, і самі молоді люди".

Чомуся "Кан. Фармер", який так пишав криміналістикою, ані слова не згадав про цей засуд, не бачимо ми на його сторінках навіть новинки про ограблення Монтреал банку у Вінніпегу, хоч в тих часах він писав про інші значно менші кримінальні події, навіть дуже широко писав про такі справи, як "що повинен знати кожний сільський учитель про сифіліс".

Розуміється, ми зовсім не в претензії за це до "Кан. Фармера". Ми й самі не подавали нічого про ці грабунки, відсумувавши лише за "Фрі Прес" "Вінніпегський демократичний" трімісячку ("УРВ" з 25 грудня 1930 р.). Але це не значить, що ми не знаємо, якого саме "словнянського походження" ці люди. Знаємо. Знаємо до яких українських жовтовлакітничих організацій вони та їхні родичі належать. Знають про це дуже добре й ті, які все це хочуть так "написати" перочинні й промовчати. Але ми не вживали цього, як аргументу проти ворожих нам організацій. Бо ми знаємо, що ці родичі, ці організації їх на такій вивок не тільки не посладала, але й в такому дусі не виховувала, що це є наслідки капіталістичної системи і інна організацій цієї хіба в тім, що вона ту систему підтримує.

Але, коли б це так були зробили члени ці мовді члени робітничих організацій, ой, ой, тобто тоді жовтовлакітничі наводило мала радість! Тоді б "Кан. Фармер" розвів би погромницьку протикомуністичну агітацію. А так все обійшлося тише, навіть жовтовлакітничі не так гукнули. Все закінчилося тим, що, як скромно сказав "Укр. Голос", бандіти "словнянського походження".

Нехай буде й так. Ми не претендуємо. Ми тільки домаємося, що не комуністи "тяжко шкодить доброму українському іменеві в Канаді", але ті, про яких ми в цій статті пишемо.

Нехай "Кан. Фармер" попросує не злипати. *Волинцев.*

Не забувайте про пресовий фонд "Укр. Роб. Вістей"!

УВАГА! РОБІТНИКИ МОНТРЕАЛУ! УВАГА!

ІНДУСТРІАЛЬНА ЮНІЯ КРАВЕЦЬКИХ РОБІТНИКІВ КАНАДИ УСТРОЮЄ

В ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЮ І СУБОТУ 7, 8 І 9 ТРАВНЯ 1931 Р.

В ЕНЕКС ГАЛ (224 Fairmont St. W.)

ВЕЛИЧАВИЙ БАЗАР

Цей базар устроюється для того, щоби здобути фонди для ведення організаційної кампанії серед голкових робітників, а спеціально серед дресмейкерів.

Закликаємо всі революційні робітничі організації помогти нам придбати грошей і річей на базар.

Базаровий комітет буде сходитися кожного понеділка в юнійній ділокалі під ч. 286 St. Catherine Street W. Обов'язком братніх делегатів приходити на ці засідання.